

Prefață

Cu aproximativ un an și jumătate în urmă (13 mai 2010), viața medicală românească pierdea unul dintre cei mai buni pedagogi și unul dintre cei mai valoroși cercetători pe care i-a avut în ultimele decenii, academicianul Ion Haulică.

Se născuse la 29 octombrie 1924, într-o familie modestă din moldovenescul sat Ipatele, și, prin muncă tenace, dorință de învățatură neostoită și nesfârșită iubire de oameni și de profesie, a devenit unul dintre medicii practicieni cei mai prețuiți din capitala moldavă, dar și din țară. Despre meritele sale profesionale s-a scris deja foarte mult și există convingerea că se va mai scrie foarte mult, pentru simplul motiv că moștenirea sa medicală este deosebit de valoroasă, atât sub aspect teoretic, cât și aplicativ. Până în amurgul vieții, profesorul Ion Haulică semnase peste 293 de studii și articole de specialitate, publicate în țară și în străinătate, două tratate de *Fiziologie umană* (1996, 2009) și opt monografii, dintre care trei au fost distinse cu Premiul Academiei Române (*Sistemul nervos vegetativ: anatomie și fiziologie*, Editura Medicală, 1975, *Sistemul renină angiotensină*, în colaborare cu Dimitrie Brănișteanu și Gh. Petrescu, Iași, Editura „Junimea”, vol. I: *Implicații fiziologice*, 1973, vol. II: *Hormonii locali*, 1983, și *Transmiterea sinaptică. Repere structurale și funcționale*, în colaborare cu Gioconda Dobrescu, București, Editura Academiei, 1999).

Susținut de devotamentul familiei și de energia colaboratorilor, prof. Ion Haulică a lucrat până aproape să urce la Cele Veșnice din dorința de a îmbunătăți una dintre cele mai iubite cărți ale sale, tratatul despre *Sistemul nervos vegetativ*. Odată terminat, manuscrisul a fost încredințat Editurii Medicale, al cărei colectiv se îngrijise și de apariția din 1975, în speranța că o va vedea tipărită în ediție îmbunătățită cu noutățile științifice de ultimă oră.

Cei care l-au cunoscut ca profesor, pedagog sau medic, au spus nu o dată că profesorul Ion Haulică era cel mai bun fiziolog din țară, iar volumul de față vine să întărească o veche și profundă convingere. Publicarea acestui impresionant tratat, unic în domeniu, la Iași, și nu la București, așa cum își dorise autorul, are două explicații profund umane: demersurile devotatei soții, doamna Ana Haulică, pe lângă Universitatea Apollonia, și exprimarea deosebitei prețuirii, pentru cercetarea științifică desfășurată pe parcursul întregii vieți a profesorului Ion Haulică, din partea Institutului ieșean de Cercetări, care-i poartă numele.

I. HAULICĂ

Ca orice carte de știință profundă, și tratatul de față a avut povestea lui, destul de lungă și nu prea veselă, până să iasă din sertar la lumina zilei, iar absența i-a fost, cu siguranță, resimțită de generațiile de studenți medici ori de medici în formare, căroro le-a lipsit una dintre cărțile fundamentale în domeniu. Și poate nici acum nu l-ar fi avut, dacă nu s-ar fi ivit ocazia de a readuce în memoria contemporanilor amintirea regretatului profesor, în cadrul Congresului Internațional Anual al Institutului de Cercetări „Acad. I. Haulică”, prin relevarea operei căreia i-a dăruit nu mai puțin de șase decenii din viața personală, spre beneficiul cercetării medicale românești.

Prof. univ. dr. Vasile Burlui